

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pia Hilaria R. P. Angelini Gazæi E Societate Iesv Atrebatis

Gazet, Angelin

Antverpiae, 1629

Angelo Custodi carmen votium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70444)

Dic Matri, Meus hic frater sitit; optima Mater,
 Vis de fonte tuo promere, deque meo?
 Dic Nato, Tuus hic frater, mi mellee fili,
 Captiuus monstrat vincula, lytron habes.
 Nate Redemptorem monstra te iure vocari,
 Fertilius reliquis si tibi sanguis inest.
 Tuque Parens, monstra Matrem te iure vocari,
 Vbera si reliquis diuitiora geris.
 O quando lactabor ab vbere, Vulnere pascar,
 Deliciisque fruar, mamma, latusque, tuis;
 Parce Deus, magno si te clamore fatigem,
 Non potis imperio, non potis arte regi.
 Exagitante siti Patientia perdit habenas;
 Clamorem si vis tollere, tolle sitim.
 Pluris ego clavis, saturasti Sanguine clauos,
 Erubuit cuspis Sanguine tincta tuo.
 Pluris ego pannis, maduerunt vndique panni
 Nati a Vulneribus, Matris ab vberibus.
 Ergo Parens & Nate, meis aduertite votis,
 Et date posse frui Sanguine, lacte frui.
 Vultis emi lacrymis? lacrymas effundere tento,
 Sed lacrymæ è duro non abeunt silice.

Angelo Custodi.

A Ngele mi, bone dux animæ, bone mētis Acha-
 Quo sine nō possum viuere, nolo mori, (tes,
 Ausim ego progenies lutea & mera pukeris vna,
 Tecum naturâ cælite pauca loqui?
 Tu mihi, cum primum vitæ iubar editus haufi,
 Antistes vitæ iussus es esse meæ.
 Iussus es infantem, puerum, iuuenemq; virumque,
 Atque senem, curâ non abeunte sequi.

Dum

Dum iacui in cunis, dum fleui matris in vlnis,
 Sensi te lacrymas extenuare meas.
 Dum volui genibus niti, dum verba creare
 Non satis experto dimidiata sono,
 Per te molle genu cœpit solidescere nodo,
 Perte lingua suis est animata notis.
 Sæpè fui forbendus aquis, sæpè igne vorandus,
 Sed timuere tuas ignis & vnda minas.
 Sæpè sub incautis nutricibus extinguendum
 Me tua surripuit prouida cura mei.
 Esto: dies abeant, menses moriantur & anni;
 Anne putas simili lege peribit amor?
 Viuit amor longum: æternum dux optime viuet,
 Qui concors mihi te, me tibi iunxit amor.
 Angeli mi, bone dux animæ, bone mentis Achates,
 Quo sine non possum viuere, nolo mori;
 Fac viuam cælo gratissimus, vtilis orbi,
 Contentus paruo, despiciensque mei.
 Si me somnus habet, cude aurea somnia: fallor,
 Duc de fidereis somnia Cælitibus.
 Dumque preces fundo, calatho bonus excipe fufas,
 Ex his virginæ confice ferta manu,
 Et porta in cælum, & cælo partitor in omnes,
 Prima Deo, Superis dona secunda ferens.
 Si fors & lacrymas oculis interpluo paucas,
 Fac placeant pauca pumicis hæ lacrymæ.
 Si Sophiæ, si Theologos tentabo recessus;
 Da vel pauca tui segmina iudicij.
 Si bona pangendis in versibus otia fallam,
 Præcipe vt è venâ diuitiore fluant.
 Dum loquor, arte meas sic interiungito voces,
 Ne lædant Superos, terrigenasque grauent.

Dum taceo, soli mores vultusque loquantur,
 Daque legi in mediâ fronte pudicitiam.
 Angele mi, bone dux animæ, bone mentis Achates,
 Quo sine non possum viuere, nolo mori,
 Si comedo, numquam satur hinc conuiuia recedâ,
 Ut citò pulsa, citò sit reuocanda fames.
 Si bibo, per siccas ita dent se pocula venas,
 Ut nullam menti vim malefana ferant.
 O caue ne titubem, & videam per inane geri res,
 Deliretque suis ebria lingua rotis.
 Si lusu vires renouo, curasque leuassio,
 Fac ludus metæ prosperioris eat.
 Velle aurem, si transgrediar data tempora lusu;
 Corripe, transilium si sine lege modum.
 Si quâ prætereo, vult tegula linquere tectum,
 Dic sistat, nisi me præterijisse scias.
 Si cælum terræ iratum sua fulmina vibret,
 Excipe, fortior est fulmine dextra tibi.
 Si mare conscendam, mare formidabile nautis,
 Fac ut pacificâ net mihi linter aquâ.
 Angele mi, bone dux animæ, bone mentis Achates,
 Quo sine non possum viuere, nolo mori,
 Fac hostem me delicijs, fac honoribus hostem,
 Ne nimis hæc rerum tenuia stultus amem.
 Fac ut delicias nolim præponere cælo,
 Ne pro tam certis tam malè certa velim.
 Non sim de tetricis, non sim de magna professis,
 Nec cupiam ut de me prædicet orbis, Hic est.
 Pone meas, si fortè volunt vlcifer, iras;
 Semper sim placidæ cultor amicitia.
 Si me luctus edit, putrem illi deijce dentem,
 Et prohibe curas, vlcera mentis, ali.

Dum

Dum lassī fuerint anni, dum in fronte senectus
Describet rugas, inficietque comas.
Sit mihi mens sceleris pura, & fecunda bonorum;
Nec doleam irreduces præterisse dies.
Tum velut è speculâ (si fors malus ingruat hostis;
Si fors occultas apparet insidias)
Angele mi, bone dux animæ, bone mētis Achates,
Quo sine non possum viuere, nolo mori,
Suppetias affer, fraudes expunge malignas,
Quas in cælituum dedecus ille creat.
Si mala mors struat exitium, nondumque parato
Immineat, furis insidiosâ meis;
Punge aurem mihi, conclama, Gazæ parator,
Post aliquot soles mors tibi dicet, Obi.
Tunc ego præcipites lacrymas rupto aggere fundâ,
Terfuras nostræ crimina pigritiæ;
Terfuras si vel tenuis puluisculus adsit,
Qui fieret magnis nausea Cælitibus.
Inferni lupus ille, siti sitientior ipsâ
Circumeat frustra, dispereatque siti;
Indignans fremat, & dentem sub dente fatigans,
Denoret inuidiæ præmia digna suæ.
Exanguem letho dedam facilis ceruicem,
Depositoque lubens corpore, condar humo.
Tum duce te, nihil aut minimum debemus Igni,
Fas erit extemplo dicere, Transijmus.
Iungetur Superis animus magis aureus auro,
Hansurus pleno gutture delicias.
Angele mi, bone dux animæ, bone mentis Achates,
Te sine non possum viuere, nolo mori,
Da vocemque; oculumque; animumque; manūque; volabo,
Et mox ad Superos te comitante ferar.

SS. 54